

Nem veszünk újat szinte semmiből, Barkácsolunk, felújítunk, varrunk, stb.

Mindenki másban spórolós, másban pazarló.

Javaslom, figyeljük magunkat, miben vagyunk takarékosak, miben herdák. Inspiráljuk egymást öltetekkel, segítsük példákkal.

Összegyűjthetjük ezeket egy **ÖTLETTÁRBAN**.

Fordulóponthoz érkezünk. Más módon kell, lehet majd élni.

Fogyasztói létmódból teremtő létmódba

A mindenből újat, mindenből készet, automatizáltat, ez kiszolgáltató és függőséget teremtő életmód. A túltechnicizált világ elidegenedett és életképtelenné tesz, ha kihúzzák a dugót.

A fogyasztó-létmód pedig mindenekelőtt egy bekebelező, elnyelő, energiát leszívó létmód.

Egy önellátó, termelő, teremtő, alkotó létforma felé kell tartanunk, ami megóv, megőriz, előteremt, felújít és mindenekelőtt feltölt, energiát ad, és visszavezet a természethez, Istenhez, önmagunkhoz.

Nincs én bajom, te bajod, csak „mi bajunk”.

Össze vagyunk kötve. Nincs elkülönülés se Istentől, se embertől. A világegyetemben semmi sem létezik, minden mástól függetlenül, minden összekapcsolódik egy szinten – összefonódunk az élet szövetében.

Nem tehetek semmit, ami ne lenne kihatással az egész bolygóra.

Egységben vagyunk.

Vagy együtt boldogulunk, vagy együtt pusztulunk.

VINCZE GABRIELLA

ADÁS, OSZTOZÁS

Mottó:

„Nem eseményvezérelten, hanem gondolatvezérelten kell élnünk”

(Vincze Endre)

Az elmúlt munkaév központi témája az adás, osztozás volt; a KVT-n két előadó: Áts Bandi és Márczi Anca ezt témát boncolta, szálazta szét, járta körül.

Óhatatlanul felmerültek kérdések az emberben - talán nemcsak bennem. Legelsőként ez: mi lehet az oka annak, hogy ezt a sokszor, sokféleképpen lerágott csontot előkotorta a KV? Nincs más gondolat, nincs más ötlet?

A második kérdés: Mit találhatunk **még** vajon mi, beérett, megfáradt, elégedett, másoknak évtizedek óta gépiesen, szebben mondva: rutin-szerűen adakozó, a

fenti témát folyamatosan porondon tartó, odafigyelő emberek, ebben az évben, ebben a témában?

Erőforrások

Fogyasztani, megosztani erőforrásokat lehet. Ezek lehetnek saját személyes erőforrásaink, de lehetnek mások személyes erőforrásai is, (például visszaélek mások idejével, vagy türelmével); vagy közösségi – társadalmi, emberiség léptékű, azaz globális (sőt kozmikus) erőforrások.

Alapvető erőforrások az alábbiak:

energia

anyagiak

idő

A teljesség igényétől most eltekintve, nem vizsgáljuk pl. a munkaerő, munkakedv- és kedvetlenség, motiváció, kompetencia, tehetség, akaraterő és ezek felhasználása vagy paragon hevertetése és egyéb túl-, vagy alul-használt erőforrásainkat. Abban bízunk, hogy a kérdésfelvetés okán ráirányul figyelmünk az **oknyomozó önvizsgálat** szükségességére és kiterjesztésére személyiségünk egyes, áttekintésre szoruló területeire.

Mindezek az erőforrások egymással szoros összefüggésben vannak, érdemes lenne úgy vizsgálni őket, de jelenleg 30 percünk van, nincsen erre két hetünk.

Akik osztozni akarnak

1. A belső rend

A belső rend az osztozás, az adás feltétlen feltétele. Mielőtt erre térnénk, három plusz egy kulcsfogalommal foglalkoznunk kell.

Az adás-osztozás két remek előadása után - valaki a KV-ból - ezt a három szót: **fogyasztás, túlfogyasztás, kényszeres**, egy mondatba fogalmazta a kiscsoportos megbeszélések indításaként. Magam hozzáteszem a fenti háromhoz: **sablonos**.

Kényszeres

Az adás, osztozás egyik személyi, és **szemléletbeli**, napi aktuális **gátjának** a **kényszeres** fogyasztás, sőt a kényszeres túlfogyasztás jelölhető meg.

A KVT előadás tágabb értelemben a fenti fogalmakkal leírható tartalmakat állította szembe az evangéliumi egyszerű életvitellel, az „elég” világával.

Ezeket a kifejezéseket, szavakat, tartalmakat úgy vélem, nem hiábavaló a délutános műszaknak is elgondolkoznia.

Mit jelenthet az, hogy kényszeres?

Kényszeres fogyasztó, kényszeres túlfogyasztó.

A jelzőként használt „kényszeres” kifejezés azokra illik, akik bizonyos értelemben személyiségzavarban szenvednek, és cselekedeteik – jelen esetben - túlfogyasztásuk pótcselekvés.

Ha olyan vélt vagy valós **hátrányt** tapasztalnak, ami a szerencsésebbekhez **képest** akár társadalmi-

szocializációs téren, munkahelyen, vagy bármilyen viszonylatban éri őket, gyakori, hogy a maguk fogyasztását, sőt túlfogyasztását eme hátrányok kiegyenlítésére, a maguk kárpótlására indokoltnak és alkalmasnak találják. A kényszer a „Csak most az egyszer **én is** megengedhetem magamnak” folyamatossága és rendszeressége miatt a napi életvitelben meghatározóvá válik, relativizálva a „csak”-ot, a „most”-ot, és az „egyszer”-t.

Lakmuspapírként a mondatban („csak most az egyszer **én is** megengedhetem magamnak”) az „**én is**” (variációban: **nekem is jár annyi**) kifejezés megjelenésére érdemes figyelni a gondolkodásunkban. Halász Bandi bácsi az iszákosmentés során erre a megközelítésre a kárpótlás szót használta.

Kényszeres fogyasztásról tehát akkor beszélünk, ha egyensúlytalan az életünk, hiányt szenvedünk valamiben, és azt reméljük, hogy túlfogyasztásunkkal kárpótolni tudjuk magunkat. Ebben az értelemben beszélhetünk nemcsak anyagi, hanem idő túlfogyasztásról is.

Ha magunkat ilyen **kényszeres** fogyasztónak gondolnánk, akkor a valódi okok feltárásának szép feladata vár ránk.

Nem beszélünk kényszerességről, ha a „csak”, a „most”, és az „egyszer” nem **minden** helyzetre **automatikusan** alkalmazott. A kivételkezelés igényes és átgondolt művelete a később tárgyalandó felhangolt hegedűhúr szerepét tölti be.

Sablonos

Felhasználói sablonok

Amikor magunkról és az általunk kedvelt, preferált felhasználói sablonokról akarunk gondolkodni, azaz a magunkat meghatározó attitűdökről, kinek-kinek tisztázni kell saját magával a jelenlegi szerepfelfogását.

A reklámok szintjén a „délutános műszak” szerepfelfogása lehet esetleg igazodás (vagy sodródás). Lehet a már nevetségességig túlzó, laza, fiatalokat megszegyenítő mozgás- és frissességigény állandó bizonyítása. Ezeket - a reklámok a gyógyszerári készítmények használatára biztatva - egy napsugaras életmód képeivel mutatják be nekünk. Ilyenné akarunk válni.

Egy mások szerepfelfogás lehet a régiek azon szemlélete, miszerint 60 fölött már vége az életnek, nagy dolgok eddig sem voltak, ezután pláne nem is várhatók. Itt fáj, ott fáj... Csak rosszabb ne legyen...! „Ami még nekünk hátravan” az már semmi, nem számít, örüljünk, hogy... ide behelyettesíthető bármi.

Az „örüljünk” helyett vannak, akik „a soha semmi sem jó” életérzést addig erősítik magukban, okkal és ok nélkül, míg meg nem valósítják azt a mindennapokban halált megvető elszántsággal. (Mártika beszámolt tegnap ilyesmi néziről.) Én is azért mondtam egy nagyon régi barátunknak, hogy legközelebb csak akkor

hívjon, ha egyetlen kis morzsányi jót is tud mondani magáról, gondoskodó és szerető családjáról, unokáiról, környezetéről.

Akkor hívjon, ha észrevesz valamit, amiért hálás lehet, aminek örülni tud. Mert ő bár mindent, és még a **mindent is** jobban tudná, de környezete nem hallgat rá. A meg nem értett zsenit kellene tisztelni benne, azonban tanácsait nem kéri, és ha adja őket bőséggel, menekülőre fogják a dolgot.

Sablon üzleti alapon

Sablonválasztásunknak mindig megvan a hozadéka, van benne „üzlet”, saját érdek, (pl. ez a kényelmes), jó a játszma, és lehet benne identitás erősítési érték. „Meg akarsz gyógyulni?” – ez nem evidens csak az egészségeseknek az.

A megfosztottság a fontosság tudattól (fiatalságtól, munkahelyi sikerektől és elismerésektől, a szépségtől, az energikus döntéshozatalok eredményességétől a házasság és/vagy a családi élet területén, stb.) tehát a megfosztottság intenzív átélése, annak alapos számbavétele sőt, állandó gondos szem előtt tartása, valamint folyamatos emlegetése annak, hogy mi minden nem megy úgy, mint régen, - ez a tudatállapot kézenfekvő, megalapozott, és még igaz is lehet.

Emellett egy lehetséges menekülés a fontos és szükséges feladatok elől, - de ezzel a képlettel most, ezen a ponton nem foglalkozunk. Inkább visszatérünk bevezető mondatunkra, miszerint az ember belső rendje, kiegyensúlyozottsága az osztozás, az adás, és pedig az örömteli adás feltétlen feltétele.

Sablonok nélkül

Mi magunk, sajátmagunkról (jelenlévőkre gondolok) túlzás nélkül, tényekkel, cselekedetekkel, felfogással, időráfordítással hitelesen állíthatjuk, hogy korábbi évtizedekben számos ponton eltértünk nemcsak a sablonos gondolkodástól, hanem a szokásos „normális” életalakítástól is.

Gyanítom, hogy a mai élethelyzetünkben sem spórolhatjuk meg a szembenézést azzal a feladattal, ami mostanában ránk hárul. Tekintsünk magunkra szülőként, nagyszülőként, vagy tagként a különböző közösségekben.

Jelenlegi feladatunk teljesítésének minősége korábbi nem sablonos döntéseinkre támaszkodik. Ennek sikeressége szerepfelfogásunktól és önértékelésünktől függ.

Szerepfelfogásunk egyoldalos voltát kerülnünk kell. Ennek módja annak az általunk korábban gyűjtött sokirányú tudásnak, és tapasztalati kincsnek a számbavétele, mellyel nem rendelkezünk sem akkor, amikor fontosságunk tudatában intéztünk nagy aktivitással családi, munkahelyi, közösségi és egyéb teendőket, sem akkor, amikor hallgattak ránk mások - okos és kevésbé okos, sőt néha téves észrevételeinkre.

Annak a kincsnek a számbavétele, amivel nem rendelkezünk akkor még, amikor még frissen és

energikusan siléceen siklottunk a családdal – havas, fenyőillatos tájakon.

Vallásos megközelítésben: az okos szüzek példájával szólva: van olajunk a mécsesünkben. Kiknek tudunk, kiknek lehet, kiknek kell világítanunk, ha egyszer végre van időnk is?

Űl a babérjain – szokták mondani. Ebben a körben nincs egyetlen olyan személy sem, aki babérkoszorúban szükölködne. De a babérkoszorú nem pihenésre való. Jelzés arra, hogy eddig mik történtek. Igen, jól tesszük, ha leltározunk. Értékként tudatosítjuk, vesszük elő babérkoszorúinkat. Miért is? Mert a babérlevél nem ülopárna, főzésre való. Ízesít. Hozzáadja azt a pluszt, amit más nem tud. Nem akar főétel lenni, de ehetetlen lenne az étel, ha kimaradna.

Babérkoszorúnk tehát alkalmas arra, hogy levelenként imitt-amott felhasználjuk, vagy arra, hogy elrugaszkodjunk, ellendüljünk. Időnk is van annak átgondolására, hogy milyen irányba, mekkora erővel, milyen témában, tudunk, vagyunk képesek mire.

Nem tagadhatjuk, hogy a szemlélet-beli tisztázáshoz, ha szükséges, változáshoz bizony kell némi innováció. A nihil, a pihenés, a kényelem, a jól végzett élet elégedettsége a „megadjuk magunkat sorsunknak” csábító kísértésének nem engedni – elsősorban szellemi erőfeszítést igényel.

Összefoglalóan azt mondjuk mi, az az osztozni akarók délutános műszakja, hogy erőforrás-gazdálkodásunk alapja a belső rend, mely a kényszeresség- és sablonmentes.

Erőforrás-gazdálkodás

Azt mondtuk - a teljesség igénye nélkül - hogy erőforrásaink **az energia, az anyagiak, az idő.**

Anyagi erőforrásaink fogyasztás és túlfogyasztás

Az anyagi világban klasszikus erőforrásokként tartjuk számon a vizet, a gázt és az áramot.

Mérések szerint a lakosság fogyasztása ezekből az erőforrásokból lényegesen több, mint a cégeké. Éppen ezért nagy jelentősége van annak, ha korlátozzuk egyénileg ezen erőforrások felhasználását. Pl. nem felejtkezünk a zuhany alatt, vagy 19-21 °C között szabályozzuk a szoba hőmérsékletét télen, és még egy réteg pulóverrel biztosítjuk a kellő melegérzetet (vö.: Independent.org).

Túlfogyasztás

Anyagiak terén ezeken túl túlfogyasztásról, illetve relatív túlfogyasztásról beszélhetünk, ha időnként, vagy rendszeresen a külső behatásoknak, reklámoknak, elvárásoknak **átgondolás nélkül** engedve vásárolunk olyan termékeket, melyekre valójában nincs szükségünk.

A túlfogyasztás egyik okaként a tervszerűség hiányát vagy azaz az ötletszerűséget jelölhetjük meg.

Tapasztalatunk szerint az interneten szörfölés során olyan, foteleből is kényelmesen és nagyon egyszerűen megvásárolható felesleges dolgok válnak könnyen megszerezhetővé, aminek a létezéséről sem tudtunk, amire a régi, utána járó, hagyományos, a jelenleginél sokkal strapásabb vásárlási rendszerben nem vágytunk és nem is vettünk meg volna.

Tudjuk azt is, hogy mindenki másban spórolós, és másban könnyelműen költokező. A korábbi generációk megrögzött szemlélete szerint „márkás cuccot soha, de soha se!” vegyünk!

Többek tapasztalata szerint ez nem mindig vezet valódi takarékosághoz, igazi spóroláshoz, hiszen sok alkalommal kevesebbet költeni összességében nagyon drágának bizonyult, és az erőforrások túlhasználata tekintetében is igen pazarló.

Tudjuk, hogy a túlfogyasztás erőforrásokat vesz el másoktól. Nyilvánvaló, ha pénzt adunk valamiért, amit végül nem is használunk, az a kereslet felesleges növelése miatt a kínálat további növekedését vonja maga után. Ugyanakkor erre sokszor rákényszerülünk. Rákényszeríti az embert az a körülmény, hogy valamit megjavítani sokkal többbe kerül, mint helyette újat venni, és a régit eldobni. A telefon, a cipő, a mosógép, vagy a számítógép - mind ebbe a kategóriába tartozik. A gyártók érdeke, hogy apró változtatásokkal elérjék pl. a régi infrastruktúrák bővítésének lehetetlenségét.

A robotizáció segítségével előállított termék olcsó, az emberi ráfordítás drága.

Mértékek és változások

El kell gondolkodnunk időről időre azon is, hogy a nem nélkülözhetetlen, de meglepetést, örömet okozó dolgokra valamennyit szánni, költeni – ez túlfogyasztásnak számít-e? A valóban „csak most az egyszer” luxusa megengedhető-e?

Valamikor elképzelhetetlennek tartottuk, hogy pl. a többiekkel közösen elmenjünk fagyizni, vagy a közösséggel beüljünk valahová. Ez ma már nem annyira szokatlan, vagy ritka a Bokorban, mint korábban volt.

A szép hegedű-, vagy gitárzenéhez megfelelően feszített húrra van szükség. Nem szólal meg szépen a túl laza húr, a túlfeszített pedig elpattan. Az egyszeri kivételkezelés igényesen, átgondoltan, tervezetten nem lehet túlfogyasztás.

Itt jegyzendő meg: a **szegénység nem azonos az igénytelenséggel.**

Nem anyagi erőforrásunk, az idő

Az idővel kapcsolatban nekünk, - ahogy a mai kor többi gyermekének is - több furcsa tapasztalatunk van. Ezek a tapasztalatok a „gyorsuló világ”, „gyorsuló idő” a pörgés, eredményesség, hatékonyság, határidő-szorítás, „semmire sincs időm” – érzéssel írhatók le.

A hajszoltság érzésének állandósága mellett nyomasztóan hat ránk, rám, hogy gondolataimhoz képest is állandó késésben vagyok. Sőt, mindenhez képest is: magamhoz, másokhoz, az elvárásokhoz képest.

Milyen hatásokra alakul ki a hajszoltság bennem? Valóban éreznem kell ilyesmit a mai világban, mert az felgyorsult és rohanó? Vagy képes vagyok elhinni, hogy a nap 24 óra volt a lassú ókorban, Szókratész sétái alatt is, és most is annyi?

Kényszeres idő-túlfogyasztás

Ennek ellenére az idővel kapcsolatban is lehetséges és indokolt alulfogyasztásról, illetőleg túlfogyasztásról is beszélnünk. Meg kell kérdeznünk magunktól, mennyi időt fecsérlünk el feleslegesen, utólag rendszeresen hiábavalóságoknak bizonyult tevékenységekre, szörfölésre a neten, blogolásra, mennyit szánunk azokra az idő- és gondolatvampírokra, akik és amik minden szabad percünkre, azaz gondolatainkra, érzéseinkre, meggyőződésünkre és világlátásunk átformálására, - azaz életünk minden percére, és egészére igényt formálnak.

Mert „ők” bárkik és bármik is „ezek”, tudják azt, amit mi nem akarunk észrevenni, hogy nekünk bizony van időnk, amire nagyon is számítanak; sőt nekünk olyan értékes, **ráérő, szabadon felhasználható** időnk van, ami nekik pénzt termel, és amit a maguk érdekei mentén ki is akarnak aknázni.

A kényszeres idő-túlfogyasztásunk és anyagi túlfogyasztásunk, - amennyiben szorosan összefüggnek egymással, - akkor mindazok az „Ők és Ezek”, és az „Akik és Amik” anyagi hasznot könyvelnek el, miközben mi, saját akaratunkból, újra és újra időt szabadítunk fel számukra, elvonva azt attól, amit mi, meggyőződésünk és vágyaink szerint a magunk szempontjából és a magunk számára értékesnek tartunk.

Idő alulfogyasztás

Idő alulfogyasztásról akkor beszélünk, ha nem szánunk elég időt arra, amire pedig kellene. Megspóroljuk. Azt gondoljuk, hogy jól mennek a dolgok, vagy hogy a dolgok anélkül is megyetnek megszokott medrükben, rendben, nyugodtan, ha nem fordítunk időt arra, hogy újra és újra átgondoljuk és megbeszéljük a helyes vagy az eddigieknél jobb **mikéntet** és a **hogyan**. (A mikénteket és hogyanokat.) Nemcsak a dolgokra nem szánunk figyelmet, hanem egymásra sem, azokra, akik az aktuális „megyegetésért” a közösségi, a magán vagy családi üzemvitelért felelősek.

Sok félreértést előzhetünk meg, - sőt, sok, később veszekedésre, félreértésre kényszerűen szólni szükséges időt spórolhatunk meg, - ha az időnket proaktív módon rászánjuk napi szinten, napirendbe illesztve egy nyugodt beszélgetésre. Sok félreértést előzhetünk meg, ha odafigyelünk a másikra, a

gondolataira, érzéseire, a tapasztalataira. Tehetjük ezt zsiráf nyelven. És odafigyelünk saját magunkra.

A lényeg, hogy időt kell szánunk azokra, akikkel nem élünk egy fedél alatt, és azokra, akikkel egy fedél alatt élünk.

Az átzsilipelés időigénye

Dinamikus, változó világban élünk, és szeretnénk az állandóságot. A változó világban azonban csak értékeink azok, amikre, ha vigyázunk, akkor állandók maradnak. Ha naponta, vagy időnként a helyesnek felismert céljaink felé irányítjuk az eseményeket, amik érnek minket, a hatásokat, melyek kikerülhetetlenek, azaz a változásokat felismerjük, értékeljük, és rendszeresen, és pedig **gondolatvezérelt** módon reagálunk rájuk. Ez a folyamatos, karbantartó és értékelő kontroll időt igényel, és megbosszulja magát, ha ezen a téren zsugoriak vagyunk.

Még a napi rutin is zökkenőkkel teli, ha nem történik meg az átzsilipelés különböző szerepeink között. A munkatárs, a házastárs, a szülő, a gyermek, unoka, a vásárló, és ki tudja még, hányféle fontos szerepet töltünk be. Nem mentesít a nyugdíjas lét ez alól.

Áthangolódni egyikről a másikra azt is jelenti, hogy ráhangolodom azokra, akikkel rövidesen együtt kell lennem, azokra, akik valahol tartanak a maguk személyiségében, életkorában és akikkel tartok valahol a velük való kapcsolatomban, kommunikációmiban, tevékenységeimben.

Ami fontos, ami sürgős, ami aktuális

Időt és átgondolást kell tehát biztosítani arra, hogy prioritizáljunk. A sürgős és fontos megelőz mindent. De nem minden az, aminek abban a pillanatban látszik.

Az emberek nagy többsége is arról számol be, hogy ami valamikor számukra életcélként fontos volt, arra hosszú életük során sosem volt idejük, nem tudták teljesíteni életük álmát. Szándékaik csupán állandósult vágyak és remények esetleg sóvárgások maradtak, mert mindig volt valami „fontosabb”, valami aktuális, ami megette az időt, s ezzel végül a reményeket, a vágyakat. Sodródunk az eseményekkel, hatnak ránk és felzabálnak minket az időrabló szélsőséges lehetőségek.

Mire kiderül, hogy rossz helyen voltak a hangsúlyok, a fontosnak tűnő nagyon is lényegtelen, sőt felesleges volt, a felismerések utólagosak. Ami időt elvesztegettünk, azt vissza már nem kaphatjuk.

Ami értékes

Mi, ebben az életkorban azzal a csábítással nézünk szembe, hogy letettük már a névjegyünket az asztalra – ha úgy jobban tetszik, névjegyünket különböző asztalokra. Többen túl vagyunk a társadalmilag kiszabott aktív korunkon.

Azt mondtuk a reggeli zsolozsmában:

Gyümölcsöt érlel öregkorában is, Termékeny marad, szépen zöldellő.”

Mindenképpen az értékes emberi kapcsolatokra kell fordítanunk minden felszabaduló energiát és időt. Kovásként hatni a körülöttünk lévő lisztszemcsékre, másokra, sokakra, az osztozás, és tágabb értelemben a környezettudatosság terén – ez ránk bízott, és Istentől halálunkig vissza nem vont feladat.

Tervezés módszertana – talált idő, talált pénz, értékre hangolva

A Bokorlelkiség c. munkájában Gyurka bácsi leírta és a lelkivezetés során javasolta is mindenkinek az idő-pénz- és szeretet elszámolást. Ez az egyszerű és praktikus módszer alkalmas arra, hogy tisztán lássunk abban a kérdésben, hogy mire megy el az időnk (és a pénzünk). Mire megy el a szeretetünk. Amire/akire nem fordítunk időt, azt/öt nem szeretjük.

A reális időelszámolás a tervezés alapja. Nemcsak az időt mutatja, hanem az időnek az anyagiakhoz, a fogyasztásunkhoz, a túlfogyasztásukhoz, és ezzel a pénzhez való viszonyunkat, kapcsolódásunkat is.

Az értékek mentén priorizált élet sok örömet okoz, százannyi testvérről és nővérről gondoskodik számunkra.

Megvalósítás módszertana

Közösségi feladatok

A tervezés során feltárt felszabaduló erőforrásokat a hosszútávú célok megvalósítására célszerű fordítani, mert Isten országa köztetek van. Legfontosabbak most az unokáink, és a szüleik. A következő generációk.

A gyerekek, unokák tudatformálása állandó kihívásokkal nehezített terület. A következő generáció számára természetessé tenni, megnyerni őket a közösségi életnek, az osztozás gondolatának - évek óta folyó munka. Kompenzálni és ellentartani kell az őket érő káros, fogyasztásnövelésre buzdító, a költségek szinte rájuk kényszerítő hatásokkal szemben képesek vagyunk.

Számunkra a hitelesen bemutatott személyes példamutatás, a ráfigyelő és mesélő nagyszülő elsődleges fontosságú. Most elő a babérokkal!

Korszerű módszerek – influenzszerré válni, blogolni?

Másokkal beszélgetve felvetődött azonban eddig használt „bevált?” módszerünk eredményességének kérdése. Hatás, hatékonyság szempontjából a tudatformálásba befektetett munka lassú menete, hosszú megtérülési ideje, és a nagyon csekély eredmények nem kényeztetnek el minket. Korunkban a sikerélményt általában a munka tartozékának tartjuk.

Felvetődött, hogy talán más, hatékony, korszerű módszerek alkalmazásával szélesebb kört érhetnénk el, a globális hálózatok lehetőségeinek kiaknázása révén a szemléletformálás, ismeretátadás terén nagyobb hatást gyakorolhatnánk sokkal több emberre és gyorsabban, könnyebben annál, mint amit remélhetünk hagyományos módon, a példamutatás útján.

Kísértés lehet számunkra influenzszerré válni, blogolni, és szélesebb társadalmi kört megszólítani a magunk mondanivalójával, értékrendjével. Azt látjuk, hogy nagy követő kört lehet a működő netes közösségi alkalmazásokkal elérni, és jogosan vetődik fel, hogy az internetes térben leledző fiatalokhoz a hozzáférés ismeretátadás és tudatformálás tekintetben ezen a módon érhető el legegyszerűbben.

Felvetődik ugyanakkor, hogy valódi hatékonyság-e a rutin-szerűen kattintott tetszés-jelek sokasága, vagy a népes követői kör az oldalaimon? Gyűjthetek-e népet Istennek kattintás révén? Lehet e percnyi népszerűséggel, melyet napi sok óra munkával – blogírással, válaszokkal érek el, - a tudatformáláshoz hozzájárulni?

Tapasztalataink eligazítanak minket ebben. Még az elkötelezetteket is néha elfújja a szél, a személyes kapcsolatokat is megbontják azok a viharok, melyek a társadalomból indulnak.

Eredményesség, sikerélmény.

Istenem, hálásak vagyunk azért, hogy dolgozhatunk a szülődben. Már ez maga megtiszteltetés, hogy minket választottál erre a feladatra. Erőnk és képességeink szerint végezzük a ránk bízott munkát, és a jóleső fáradtság mellett legfontosabb számunkra – és ez elég nekünk - lelkiismeretünk nyugalma, hogy ami tőlünk telt, azt megtettük, amit ezután ránk bízol, azt elvégezzük. Erőfeszítésünk arra irányul, hogy az elvetett mag mennyiségét növeljük.

Tudjuk, Istenünk, hogy nem mi, hanem Te vagy az aratás Ura!

SASHEGYI ZSÓFIA

**„ÉN VOLTAM A »FASISZTA«,
MOST MEG ÉN SEGÍTEK A
CIGÁNYOKON. ÉS TI HOL
VAGYTOK?»**

Interjú Hofher József jezsuita szerzetessel

– *Saját bevallása szerint sokáig gyötrődött azon, hogy családja legyen-e, vagy papnak álljon. Harmincöt év távlatából hogy látja, megérte lemondani a családról?*

– Én erre a feladatra születtem. Nagyon korán éreztem, hogy pap szeretnék lenni, csak féltem attól, hogy csalódást okozok másoknak és magamnak, ha egyszer majd „szerelem tüze ég fiatal” szívemben, ezért csak 33 éves koromban szenteltek pappá. De a múltkor, amikor egy kisfiút kereszteltem, azt mondtam a szüleinek, gondoljanak bele, mit kaptak azzal, hogy ez a gyerek test a testükből, hús a húsukból. Ez a tudat bódító! Ennek ellenére nem vagyok szomorú, hogy mindez kimaradt az életemből, hiszen én döntöttem így.